

Sygn. akt I C 1151/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska

Protokolant: stażysta Aleksandra Skorynko

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa (...) (...) z siedzibą we W.

przeciwko A. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska

Sygn. akt I C 1151/17

UZASADNIENIE

Powódka (...) (...) z siedzibą we W. wniosła o zasądzenie od pozwanego A. K. kwoty 53 148,96 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powódka wskazała, że pozwany zawarł z (...) Bank S.A. umowę bankową o numerze (...), na podstawie której strona pozwana otrzymała określoną w umowie kwotę pieniężną, jednocześnie zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w przedmiotowej umowie. Pozwany, pomimo upływu wyznaczonego terminu nie dokonał zapłaty, wobec czego 12 września 2012 r. (...) Bank S.A. zawarł z powodem umowę przelewu wierzytelności.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości, podnosząc zarzut przedawnienia oraz zarzut nieudowodnienia okoliczności wskazanych w pozwie (k. 33).

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 23 marca 2009 r. pozwany A. K. zawarł z (...) Bank S.A. umowę pożyczki o numerze (...), na podstawie której pozwany otrzymał kwotę 31 242,85 zł, zobowiązując się do jej zwrotu na warunkach określonych w przedmiotowej umowie.

(dowód: umowa pożyczki nr NP. (...), k. 25-29)

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2011 r., Sąd Rejonowy w Olsztynie nadał klauzulę wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu z dnia 20 marca 2011 r., nr (...), wydanemu przez wierzyciela (...) Bank S.A. przeciwko dłużnikowi A. K..

(dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w Olsztynie z dnia 11 kwietnia 2011 r., k. 30)

Z uwagi na to, że strona powodowa nie dokonała zapłaty, dnia 12 września 2012 r. pomiędzy (...) Bankiem S.A. a P. (...) została zawarta umowa przelewu wierzytelności.

(dowód: umowa cesji k. 7-8)

W dniu 15 marca 2017 r. powódka sporządziła W. z Ksiąg Rachunkowych Funduszu Sekurytyzacyjnego. W wyciągu tym stwierdzono, że w świetle ksiąg funduszu strona pozwana posiada zadłużenie wobec funduszu w kwocie 53 148,96 zł, na co składały się należność główna w kwocie 25 601,90 zł oraz skapitalizowane odsetki w wysokości 27 547,06 zł.

(dowód: wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego k. 6)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty znajdujące się w aktach przedmiotowej sprawy, których autentyczność nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Rozważania w niniejszej sprawie należy w pierwszej kolejności skoncentrować na ocenie zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia, albowiem jego skuteczne podniesienie jest wystarczające do oddalenia powództwa bez potrzeby ustalenia, czy zachodzą wszystkie inne przesłanki prawnomaterialne uzasadniające jego uwzględnienie, a ich badanie w takiej sytuacji staje się zbędne (por. Uchwała pełnego składu Izby Cywilnej Sądu Najwyższego z dnia 17 lutego 2006 r. III CZP 84/05, tak też: SN w wyroku z 11 sierpnia 2010 r., I CSK 653/09).

Zarzut ten okazał się w pełni zasadny.

Zgodnie z 117 § 1 k.c., z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. Jednakże zrzeczenie się zarzutu przedawnienia przed upływem terminu jest nieważne (§ 2). Należy jednocześnie zaznaczyć, że sąd bada zarzut przedawnienia tylko wówczas, gdy zostanie zgłoszony przez stronę. Poza sporem pozostaje, że przedmiotowy zarzut został skutecznie podniesiony przez pozwanego w niniejszej sprawie, a roszczenie dochodzone niniejszym powództwem jest roszczeniem majątkowym. Stosownie do art. 118 k.c., jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Nie ulega wątpliwości, iż roszczenie powoda przeciwko pozwanej jest związane z prowadzoną przez (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty działalnością gospodarczą, a zatem okres przedawnienia wynosi w niniejszej sprawie 3 lata. Bacząc na treść art. 120 § 1 zd. 1 k.c., bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. W niniejszej sprawie pozwany zawarł umowę z (...) Bankiem S.A. w dniu 23 marca 2009 roku, zaś dnia 20 marca 2011 r. wystawiony został bankowy tytuł egzekucyjny nr (...) przeciwko pozwanemu. w piśmie z dnia 3 marca 2010 roku (...) Bank S.A. wypowiedział przedmiotową umowę. Bieg przedawnienia roszczenia rozpoczął się zatem w dacie upływu 30-dniowego okresu wypowiedzenia, a tym samym ustania łączącego strony stosunku wynikającego z tejże umowy, liczonego od momentu doręczenia pozwanej rzeczono wypowiedzenia. Z tym bowiem dniem roszczenie powoda stało się natychmiast wymagalne. Co prawda data doręczenia przedmiotowego wypowiedzenia nie została przez strony udowodniona, niemniej precyzyjne jej określenie z uwagi na bardzo odległy, bo ponad 7-letni czas wypowiedzenia przedmiotowej umowy, nie ma dla niniejszego postępowania istotnego znaczenia. Należy przy tym wskazać, iż w razie cesji wierzytelności na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki, a więc ustawodawca zakłada identyczność wierzytelności cesjonariusza z wierzytelnością cedenta (art. 509 § 2 k.c.). Co do zasady, nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelewantne dla jego biegu.

W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem wykonawczym sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym. Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało bowiem jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r. Nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r. Nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14). W konsekwencji nabywca wierzytelności niebędący bankiem nie może powoływać się na przerwę biegu przedawnienia spowodowaną złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu, a następnie wszczęciem na jego podstawie postępowania egzekucyjnego (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16). W niniejszym stanie faktycznym uznać należy, że roszczenie stało się wymagalne najpóźniej z datą wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego, tj. w dniu 20 marca 2011 r. Precyzyjne określenie daty wymagalności z uwagi na bardzo odległy, bo ponad 6-letni czas, nie ma dla niniejszego postępowania istotnego znaczenia, zaś dokumenty przedłożone przez powoda nie pozwalają na precyzyjne określenie tej daty. Niemniej w dniu 20 marca 2011 r. roszczenie było wymagalne. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd uznał, że roszczenie objęte niniejszym postępowaniem na dzień wniesienia pozwu było przedawnione, albowiem 3-letni okres przedawnienia upłynął najdalej z dniem 20 marca 2014 roku, czyli ponad 3 lata przed wytoczeniem powództwa. Dotyczy to również żądanych odsetek za opóźnienie, gdyż roszczenie o odsetki przedawnia się najpóźniej z chwilą przedawnienia roszczenia głównego (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2006 roku, IV CSK 134/05). Zważając na powyższe okoliczności, kwestią drugorzędną było uznanie przez Sąd pierwszej instancji, iż powódka nie udowodniła okoliczności wskazanych w pozwie, choć i ten zarzut pozwanego w ocenie Sądu należy uznać za trafny. W myśl przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.). Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że z umowy cesji zawartej pomiędzy (...) Bankiem S.A. a powódką nie wynika, aby przedmiotem obrotu była wierzytelność wobec pozwanego i aby powódka stała się nabywcą jakiegokolwiek wierzytelności przysługującej zbywcy względem pozwanego. W samej umowie cesji nie wskazano wierzytelności wobec pozwanego. Wprawdzie powódka przedłożyła dokument określony jako „Wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy cesji”, w którym wskazana została wierzytelność wobec pozwanego, jednakże zdaniem Sądu nie jest to wystarczający dowód na to, że wierzytelność wobec pozwanego była przedmiotem umowy cesji.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd oddalił powództwo w całości.

SSR Katarzyna Błęsińska-Kozłowska